

אבא

היית לנו והינך מצפן מוסרי וערכי. ככה גידלת אותנו.

תמיד היית האבא המבוגר שבחבורת האבות – בפער.

חינוך old school של ילד שגדל בחיידר ואחר כך במערכת החינוך הבריטית בדבלין אירלנד. משפחה קשת יום. למדת בעצמך, בתור יהודי בסביבה נוצרית שצריך לעבוד כדי לשרוד, לעבוד קשה כדי להתעלות ועוד יותר קשה כילד עם דיסלקציה בסביבה שלא ידעה מה זה.

סיפרת שלמרות הקושי האובייקטיבי הצטיינת בהכל (לפי מדדים כמובן) יחד עם החבר הכי טוב שלך, יהודי טוב בשם ראלף שליווה אותך עד לפני שנה.

מכיוון שלא יכולת לכתוב בזמן שמדברים – זה פשוט לא פעל יחד, ההקשבה והכתיבה – שיטת הלימוד שפיתחת הייתה כולה על בסיס זיכרון.

ההצטיינות הביאה מילגות שפיצו על הקושי הכלכלי ואיפשרו לך להמשיך ללמוד.

ככה חינכת אותנו – קשה, דרישה עצמית גבוהה. להיות מדוייקים, לא להיות מוסחים מהסביבה – "תשאלו את הקול הפנימי שלכם מה נכון לעשות".

כל יום כשחזרנו מבית ספר הייתה שאלה ברורה – "למדת משהו חדש?" או "מה חדש למדת?". אם ענית שכן התגובה הייתה – "אז זה יום טוב - Then it's a good day"

על בסיס המלגות וההצטיינות גם התקבלת להנדסה והתחלת באקדמיה אבל פציעה של אבא שלך – "זיידא" בפינו, אילצה אותך להפסיק את הלימודים ולעזור להתפרנס ובמידה רבה שינתה את מסלול חיך.

במעבר ללונדון וכניסה למעורבות בתנועת הנוער הבונים החלטת לעלות לארץ עם אידיאולוגיה כפולה – ציונות, כאידיאולוגיה לאומית - ולמצוא להורים שלך מקום טוב יותר לעבור אליו – כמשימה אישית/משפחתית.

לפני 3 שנים ביום ההולדת 90 שלך הספקתי להגיד לך שאני מקנא בך בהיותך חלק מהדור היהודי הכי משמעותי מאז משה. דור שהגיע מתוך שברי מלחמת העולם השניה אל הכלום שהיה פה והקים חברה, ישוב ומדינה לתפארת, מובילה באין ספור מדדים. היית שיקוף סיפור המדינה.

את המסע האישי שלך בארץ התחלת בעמיעד עם גרעין ג' של "הבונים" והחלטת שהחברה שם לא מספיק מקבלת פנים ופלורליסטית עבור ההורים שלך. לכן יצאת למסע סביב המדינה בחיפוש אחר מקום מתאים. עשית זאת עם סימון שהפך לחברך הטוב עד שנה שעברה. הוא מחכה לך.

בסוף המסע הגעת לפה – הרגשת שמצאת את החברה הנכונה לקלוט את הוריק ולפה באמת הבאת אותם.

החיים שלך פה תמיד היו סביב שליחות ועשייה למען התנועה/הקיבוץ/החברה/המשפחה, עשייה שקטה – מים שקטים, חריש עמוק.

לעבוד באכסנייה בירושלים עבור התנועה עם נוער מחו"ל (בדיעבד, בווידי של השנים האחרונות עסקת שם גם בפעילות ענפה לטובת כוחות הבטחון – נקרא לזה "גיוס דרכונים")

חינוך בבית הספר כדורי – לדברך, אחד התפקידים בהם נכשלת בענק ולכן בצניעות הראויה פינית את התחום לאחרים. כדברך "אם אתה לא טוב בזה אחרי שניסית באמת – תשאר את זה למי שכן"

הייתה גאה מאד בקבלת ניהול בריכות הדגים והבאתם לשיאים כלכליים ובהמשך כאיש ת"פי במפעל ומקים מרכז העיבוד השבבי.

כל הזמן הזה לא הפסקת ללמוד – היית אוטוידקט בילתי נלאה: היסטוריה, צפרות, בולאות, תפ"י, משנה, גמרא ותלמוד ועוד ועוד. לכל שאלה שעלתה בסלון היתה תשובה באחד ממאות הספרים על הקיר. הזינוק הזה מהכורסא, בהתלהבות, לשלוף את הספר הנכון ולמצוא תשובה – כמה ניוון יש ב-AI...

בכיתה ג' אולי אחד מרגעי הגאווה הגדולים שלי – יעל שפרונג לימדה אותנו ביטויים. היא הגיעה ל"איש אשכולות" – וחיפשה דוגמה – אתה הדוגמא שהיא נתנה.

היית שקט אף פעם לא המרכז החברתי אבל היית מאד חברתי. תמיד היה זרם של אנשים שהגיע הביתה, לסלון להתייעץ, להיפגש, למצוא תשובה, לחבר בין אנשים להרביץ שיעור בהיסטוריה של ימי הביניים, יהדות, או "מה זה קיבוץ?"

תמיד היו בסלון אחים מאומצים – מתנדבים, אולפניסטים מכל העולם. זה היה שיעור בנתינה ואני מנחש שגם עבורנו, חשיפה לתרבויות של העולם הגדול לילדים בקהילה קטנה. הרבה מהם בקשר גם היום.

ידעת שבאת מתא משפחתי מאד קטן, ממשפחה שאין כמעט עוד אנשים ממנה – יודאיקין. מי שהיה נכחד בשואה.

כשנתקלת במקרה באדם אחר ברחובות ירושלים עם מבטא דרום אפריקאי שהציג את עצמו קודם לכן-כשמך ובהמשך השיחה, בחוצפתו, גם כ- לן יודאיקין, הוצת בך משהו ששלח אותך למסע חקר אין סופי של שורשי המשפחה. כמו כל דבר, עשית את זה ביסודיות ובהתמדה והגעת לתוצאות בלתי סבירות. בעומקן - חזרה עד לרש"י. וברוחבן - כ-8000 איש שחיברת ביניהם לעמותה משפחתית עם מפגשים, קרנות סיוע, חילוץ אנשים מאחורי מסך הברזל, מסעות חקר בכל העולם ועוד – לא רע בשביל ילד עם תא משפחתי של ארבעה מהחדר בקיבוץ.

בפנסייה עוד הספקת להתפרנס מחקר שורשים עבור אנשים שביקשו זאת. חיבור של אהבותיך – חקר, שליחות, עשייה למען, היסטוריה, יהדות וציונות.

כנראה שבכל השליחתו הזו קצת שכחת את עצמך ובגיל 40 היית הרווק הזקן פה. אבל כמו כל דבר, שכהחלטת שצריך לטפל בנושא, גם את זה עשית בהצטיינות. "קטפת" לבני המשק השרמנטים את המתנדבת היפה.

איזו זוגיות – אין דברים כאלו – אהבה הדדית ועיוורת שלא הסתיימה ולא פחתה – כבוד הדדי,

עשייה למען, והשלמה אחד של השניה. איזה מזל, כי עם כל הקשיחות שלך מצאת את האדם הכי מכיל, רך, צדיק ואוהב שניתן למצוא ויחד הייתם – דוגמא לזוגיות אין סופית.

איפשהו בשנים האחרונות לפני שהתערפלת התחילו לצוץ קצוות של סיפורי מוסד "The Boys" כמו שקראת להם, אבל החשוב שבהם היה שוויתרת על האפשרות לפתוח תחנה בחו"ל כי שבועיים לפני זה הצעת לאמא נישואין והסכמתם שהיא תבוא הנה.

את האהבה שלכם הוכיחו 3 השנים האחרונות והקשות מאז השבץ. אמא בסעד אין סופי וקשוח, לא וויתרה עליך לרגע, ואתה מתוך הערפול גם כשהתקשת מאד לדבר, התאמצת כל פעם למצוא את הדרך להגיד לי (בהרבה נוסחים וצורות) – "תדאג לה". נדמה לי שהחזקת כל-כך הרבה זמן רק כי דאגת לה.

אבא מכאן זה עלינו הילדים והנכדים שכל-כך אהבת וכל-כך היית גאה בהם – תהיה שקט, אנחנו נדאג לה.

אולי נקודה אחרונה - חיפשת בעצמך כל הזמן להתבונן, ללמוד ולהשתפר.

כשהייתי בן 16 אמרת לי בפעם הראשונה שאתה אוהב אותי – כבר אמרתי – חינוך OLD School.

באותו יום גם התוודית שלמרות שידעת שאבא שלך אהב והעריך אותך הוא מעולם לא אמר לך את זה.

מאותו יום דאגת להגיד לי שאתה אוהב אותי יותר ויותר. עד שזה הפך להרגל. שברת את החסם.

מי שיקרא את ההספד הזה שוב יראה שבכל פסקה יש מסר או ערך – והמסר הזה חזר לאורך החיים בדוגמא אישית ועשייה עבורנו הילדים שלך ובהמשך לנכדים שלך – ככה חינכת אותנו: איך להתנהג לזולת, ציונות, הכלל לפני הפרט, עבודה קשה, לימוד, התמדה, שיפור מתמיד, הקשבה למצפן הפנימי ועוד ועוד

זהו - עברת המון - טוב וקשה. לעולם לעולם בלי תלונה.

אני יודע, יש לך המון משפחה שם למעלה שאני יודע שאתה מת לפגוש. סוף סוף נפתרת מהקשיים הטכניים המטופשים האלו של המוות והזמן. אפשר להתקדם עם ראיונות, מפגשים ומחקר.

לא נעכב אותך יותר – תהנה!

היית לנו -אבא, אוהב, קשה, מצפן מוסרי וערכי

כמו שלימדת אותי השתדלתי ללמוד ממך מהטוב ומהפחות טוב.

לילדים אני אומר כל יום שאני מטורף עליהם.

וגם לך.

אוהבים, מעריכם ומוקירים – נוח על משכבך בשלום, אנחנו דואגים לאמא.

הלל וביני

